

Bitti bitiyor / dedektif hikaye

Category: Detektif proza, Kitapcy
написано kitapcy | 23 январа, 2025

Bitti bitiyor / dedektif hikaye SUÇ İLE İLGİLİ HİKAYELER:
LONDRA'DA GEÇEN BİR SUÇ HİKAYESİ | BİTTİ BİTİYOR

Bitti bitiyor bir suç hikayesi. İsmi, ünlü bir internet alışveriş sitesinden esinlenildi. Acaba hangi site olduğunu okuyununca anlayabilecek misiniz? Bu suç hikayesini mutlaka okuyun:

Önsezileri kuvvetli olan insanlara hep hayranlık duymuşumdur. Bazıları, garip bir şekilde, belanın kokusunu neredeyse kilometrelerce uzaktan alabilir ya da başlarını ağrıtabilecek bir olayı daha başlamadan hissedebilirler. Bu kadını gözüm tutmadı, o çocuk bela, o iş yerinde çalışmayı kabul etme, şu adam gizli polis, bu evi tutma, o arabayı alma... Bazen gerçekten bu tür insanların kötü titreşimleri hissedebildiklerine ya da geleceği hadi görebildiklerine demeyeyim ama sezineyebildiklerine inanırım. Benimse böyle bir yeteneğim yoktur. Bırakın altıncı hissi, burnumun ve gözlerimin iyi çalıştığından bile emin değilim. Hiçbir kötü kokuyu alamadığım gibi, çoğu zaman burnumun ucunda neler döndüğünü göremediğim çok olmuştur.

Londra'da öğrenci olarak yaşadığım ikinci yıldır. Kimsenin elinden düşürmediği şu müzikçılardan birini almaya çok heveslendiğim günlerden birinde, Çinli ev arkadaşım, bu aletlerin, o çok bilinen, kullanılmış eşyaların da satıldığı internet sitesinde uygun fiyatlarla pazarlandığını, yenisini almanın tam bir ahmaklık olacağını bana söyledi. Hemen bir hesap açabilir, sitenin gelişmiş arama özellikleri sayesinde, oturduğum yere en yakın ikinci el satıcıları birkaç dakikada listeleyip beğendiğim bir müzikçılını satın alabilirdim.

Yukarıda bahsettiğim yeteneklere sahip olanların, tam bu

noktada, "Ne işin var, bu işe girilir mi, iki katını ver yenisini al," dediklerini duyar gibiyim.

0 zamanlar Londra'nın Tottenham mahallesinde oturuyordum. Burada genellikle yabancılar yaşar. Çoğunluğu da Türkler ve Afrika kökenli siyahlardır. Yollarda ve dükkanlarda kolay kolay bir İngiliz'e raslayamazsınız burada. Aslına bakarsanız, aklı başında ve hali vakti yerinde hiçbir Londra'lı Tottenham'a adım atmayı aklından bile geçirmez. Bunun en önemli nedeni, bölgedeki suç oranının İngiltere ortalamasının çok ama çok üzerinde olmasıdır.

Hal böyle olunca, internetten alışveriş yaparken yerel arama seçeneğini kullanmanın pek akıl karı olmadığını kestirmek zor değil. Alacağınız her neyse, netameli olma ihtimali çok yüksek. Kötü sayılabilecek bir semtte oturuyorsunuz sonuçta. Hırsızların, soyguncuların, üç kağıtçıların cirit attığı bir yer burası. Her zaman dikkatli ve tedbirli olmak gerek.

Neyse, uzun lafın kısası, gerçekten iki dakikada Bitti-Bitiyor Sitesi'nde -sitenin adı buydu- bir hesap açmayı becerdim. Aradığım müzikçalarını satan kişileri çabucak buldum. Bazılarına fiyat teklifleri verdim. Sonunda müzayedelerden birinde kaliteli bir müzikçaları, piyasa değerinin çok altındaki bir fiyattan satın almayı başardım.

Bu gibi alışveriş sitelerindeki satıcılar hakkında, daha önce yapmış oldukları satışlarla ilgili yorum bırakılması son derece önemli. Böylece satıcının iyi ya da kötü mal satan biri olup olmadığını anlayabiliyorsunuz. Alıcılar bu yorumları okuyarak, satıcıların dürüstlüğü konusunda iyi-kötü bir kanıya sahip oluyorlar. Ancak, benim müzikçaları satın aldığım kişi hakkında hiç yorum yoktu. Bunun nedeni, sanırım, sitenin yeni bir üyesi olmasıydı.

Müzeyede bittikten yarım saat sonra satıcıdan bir mesaj aldım. Belli ki, internetin alışveriş sitelerinde işler hızlı yürüyordu. Artırmayı kazandığım için beni tebrik ediyor, ödemeyi ne zaman yapacağımı, müzikçaların nereye gönderilmesini istediğimi soruyordu. Kuzey Londra'da olduğumu öğrenince bana yakın olduğunu, istersem benimle buluşup aleti elden teslim edebileceğini, ödemeyi de aynı zamanda

yapabileceğimi söyledi. Böylelikle o da ben de ödeme işleminde kullanacağımız aracıyı devreden çıkararak tasarruf edebilirmişiz. Buna kim hayır der ki! Hem aletin postada zarar görme ihtimalini ortadan kaldırmak, hem de müzikçalarımaya daha çabuk kavuşmak için bu öneriyi kabul ettiğimi satıcıya bildirdim. O da bana, saat 21.45'de 159 numaralı otobüse binmemi, yaklaşık yirmi dakika sonra Rodge Street'te inmemi, yolun köşesine gelip kendisine telefon etmemi, beş dakika içinde orada olacağını söyledi.

"Neden bu kadar geç buluşuyoruz?" diye sorduğumda ise, bana verdiği cevap, "Çünkü işten geç çıkıyorum," oldu.

Aslında çok sık polisiye film seyredirim. Bu filmlerdeki kirli alışverişler, şüpheli buluşmalar hep ıssız yerlerde yapılır. Gerçek hayatta da bunun böyle olduğundan hiç şüphem yok. Buna rağmen, günün her saatinde تنها olan Rodge Street'de buluşmayı nasıl kabul ettim, bilmiyorum. Ama dedim ya, bela burnumun ucunda bile olsa, ben kokusunu alamam.

Önce bir taksiyle gitmeyi düşündüm buluşma yerine. Ama bundan hemen vaz geçtim. Çünkü, bölgedeki çoğu taksinin sürücüsü Türk. Hepsi de fazla meraklı ve geveze. Nerelisin kardeş? Burda ne yapıyorsun kardeş? Bu gece gereksiz sorulara cevap yetiştirip başımı ağrıtmaya hiç niyetim yok. Üstelik sağı solu belli olmuyor bu adamların. Çok da uyanıklar, gözlerinden hiçbir şey kaçmaz. Trafikte bir sorun olmaya görsün, hemen dayılanırlar, bazen koltuklarının altında gizledikleri sopayı kapıp inerler arabadan. Yok, yok, taksiyle bir yere gitmem bu gece.

Otobüsler hem yaygın, hem ucuz, hem de daha güvenli. Ne de olsa sizden başka yolcular da oluyor içinde. Yalnız değilsiniz yani.

Satıcının tavsiyesine uymalı. 159'a bin, yarım saat sonra ordasın.

Buluşacağımız sokağa geldiğimde saat 22.30'du. Hava çoktan kararmış, el ayak ortalıktan tamamen çekilmişti. Kocaman bir ağacın kara gölgesi Rodge Street'in köşesini kaplamış, geceyi sanki daha da karanlıklaştırmıştı.

Satıcıya telefon ettim. Hemen geleceğini söyledi. Onu

beklerken endişelerim yavaş yavaş artmaya başladı. Gecenin bu saatinde, karanlık ve tekin olmayan bu köşede ne işim vardı benim? Alışveriş için buluşacak başka yer mi yoktu? Üstelik hava da buz gibiydi. Hem ben kiminle buluşacaktım? Adamın kim olduğunu bile bilmiyordum.

Ya hırsızsa? Ya alışveriş sitelerine sahte ilanlar veren bir manyaksa? Benimki de ne büyük bir aptallık. Taa buralara kadar geldim. Belki de bana bozuk bir alet verecek. Garantisi var mı? Tabii ki yok.

* * *

Buraya gelmekle hiç iyi etmemiştim. Kendimi tuzağa düşmüş bir fare gibi hissediyordum. Aptal fare! Otobüs ne zaman geçecekti kimbilir? Bu saatte, burada bir taksi bulmak da imkansızdı. Tam geri dönmeye, oradan kaçmaya hazırlanmıştım ki, yaklaşık bir doksan boyunda bir siyahın bana doğru koşarak geldiğini gördüm. Kalbim küt küt atmaya başladı.

“Hey! Sen! Bitti-Bitiyor Sitesi’nden gelen sen misin?”

“Evet.”

“Parayı getirdin mi?”

“Evet.”

“Dakik biriymişsin. Parayı ver hadi!”

“Al.”

“Dur sayayım. Beş tane yirmilik. Yüz pound. Tamamdır kardeşim, al aleti.”

“Okey.”

“Denemeyecek misin?”

“Gerek yok. Eminim sağlamdır.”

“Tamam kardeşim. Kendine iyi bak. Buralarda fazla takılma. Başka şeyler de satıyorum. Birşey istersen ara.”

“Elbette ararım. İyi geceler.”

Genç Afrikalı'nın elime ne bıraktığına bakmadım bile. Bir kütük parçası da olabilirdi, gerçekten almayı çok istediğim tamamen dokunmatik o müzikçalar da.

Müzikçaları batsın!

Kalbim yerinden çıkacak, bacaklarım koyverecek.

Nerden geldim buraya diye söylene söylene otobüs durağına doğru yürümeye başladım. Hiç olmazsa orası biraz daha aydınlık görünmüştü gözüme.

Bir hikaye daha bitti bitiyor!

Eve vardığımda saat gece yarısını geçmişti. İim ısınsın diye hemen bir sallama çay yaptım. Sonra, odama gidip elektrikli şöminenin yanındaki koltuğuma oturdum. Ağır ağır çayımı yudumlarken bir ara gözlerim, yatağımın altındaki bavula takıldı. İki hafta önce Hackney'de karanlık bir sokakta, tesadüfen bulmuştum onu. Tıka basa sahte yirmiliklerle doluydu içi. Kendi kendime gülümseyerek bilgisayarımın başına geçtim. On bin pound karşılığı sahte parayı, yakayı ele vermeden nasıl kolayca eritebileceğimi artık biliyordum.

Turgut řIřMAN. Detektiv proza